

Karol Jozef Hadik, prostredný syn poľného maršala Andreja Hadika, sa narodil v roku 1756 v Levoči. V súlade s tradíciou sa už v sedemnástich rokoch stal vojakom, keď nastúpil k 2. pešiemu pluku arcivojvodu Ferdinanda. Ako to jeho grófsky pôvod zaručoval, mal priznanú hodnosť poručíka. Od roku 1776 bol hajtmanom – kapitánom 20. pešieho pluku (IR 20).

V priebehu vojny o bavorské dedičstvo (1778 – 1779), známej aj ako „zemiaková vojna“, sa vyznamenal pri obsadení mesta Gebersdorf za čo bol odmenený hodnosťou majora. Potom bol preložený k jazde, konkrétne k husárskemu pluku *Hadik* (CR 16), ktorého majiteľom bol jeho otec.

V priebehu protitureckých vojen na Balkáne bojoval pod velením svojho otca a generála Laudona. Vyznamenal sa pri obliehaní Belehradu. Balkánske bojisko opustil v januári 1790 ako plukovník a prevzal velenie husárskeho pluku *Hadik* v Nizozemsku. Na tomto bojisku sa so svojím plukom v rámci tzv. koalíčných vojen zapájal do bojov proti Francúzsku. Výborne si počínal na jeseň roku 1793 v bojoch o Aldenhoven, Jülich a vyznamenal sa aj v bitke pri Wattignies. V roku 1794 bol povýšený na generálmajora a získal Rytiersky kríž radu Márie Terézie. V roku 1796 mu bol za hrdinstvo pri Würzburgu a Ambergu udelený Veliteľský kríž radu Márie Terézie.

Od roku 1797 velil už ako podmaršal na talianskom bojisku. Osudnou sa mu stala bitka pri Marengu v roku 1800, kde bol zranený. Svojim zraneniam podľahol desať dní po bitke 24. júla 1800 v poľnom lazarete v mestečku Allesandria.

Literatúra:

HOLLINS, D.: Rakouští vojevůdci za napoleonských válek 1792 – 1815, Praha: Grada, 2007
DANGL, V., SEGEŠ, V.: Vojvodcovia, 111 osobností vojenských dejín Slovenska, Praha: Ottovo nakladatelství, 2012

Na obrázku: Erb Hadikovcov